

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Iltaseurat klo 18.30
Tuulia Matilainen

"Lähellesi ikävöin."

Tämä herättäjäjuhlien tunnus tälle vuodelle tuli kohti. Olen paljon ajatellut sitä juhliä odottaessani. Voisi melkein sanoa, että olen sairastanut tunnusta siitä lähtien, kun sen luin. Kiitos sairastamiseen saattamisesta siis Löytyn Jaakolle ja tunnuksen valinneille!

"Lähellesi ikävöin."

Tätä kun mietin ja jollain tapaa yritin ymmärtää, nousivat mieleen Paavo Ruotsalaisen sanat, tutut:

"Jos et taija rukoilla, niin ikävöi, jos et taija ikävöijä, niin sairasta Herrallen, vaikka et mitään vastausta tuntisi moneen aikaan."

Sairastaa, niin. Siihenpä ne "taijot" enintäänkään riittää. Niine hyvineni tuln tänne.

Maire-mummullani oli tapana tuumata, että me ollaan taipaleella vielä. Tuo mummuni käyttämä toteamus, me ollaan taipaleella vielä, on puhutellut minua elämäni varrella monella tapaa, ja sen välittämä lohtu on ollut tarpeen monta kertaa. Keskeneräisyys, matkalla olo, jonkin valmistumisen tai johonkin perille pääsyn odottaminen, jonkin tai jonkun ikäväkin on ihmisen elämässä läsnä vähän kaikessa. Sellaiseen taipaleella oloon yhdistän ajatuksissani tuon ikävöimisen.

Äitini Eila sai äidiltään, samaiselta mummultani, aikoinaan lahjaksi Aukusti Oravalan romaanin Erämaan profeetta. Luulenpa, että tuo vanha romaani, joka kertoo Paavo Ruotsalaisesta, on tuttu aika monelle täällä juhlilla olevalle. Jos ei ole, niin kyllä se kannattaa lukea.

Mummuni oli saanut tuon kirjan omilta vanhemmiltaan. Edna ja Eino taas olivat saaneet sen muistoksi herättäjäjuhlilta joltain Amalia-ystävältään vuonna 1947. Tuona vuonna körttikansa kokoontui juhlille Jyväskylään. Ikävöimään kai.

Jokin aika sitten minä vuorostani sain tuon vanhan romaanin lahjaksi omalta äidiltäni. Jo sukupolvien ajan suvun naisilla ollut kirja on minulle tärkeä esine, jonka aikanaan saa lahjaksi oma tyttäreni. Se muistuttakoon häntäkin menneiden sukupolvien uskosta ja perinnöstä: Että me ollaan taipaleella, jolta joskus toivottavasti päästään perille.

Sillä sehän on vain eri sanoin ilmaistuna juhlienkin tunnus:

"Lähellesi ikävöin."

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Mutta olen siis tätä juhlien tunnuslausetta kuin sairastanut. Tarkoitan sitä, että aloin sen kuulla kuin käskynä: Ikävöi! Kuulla sen välillä melkein vaateena: On ainakin, vähintäänkin ikävöitävä! Tuntenut sen alla voimattomuutta: Entä kun ei sitäkään osaa?

No, menin kesän alussa käymään ystäväni kanssa Tyrvään Pyhän Olavin kirkossa. Sieltä löysin kuvan näistä kysymyksistä, melkein vastauksen niihin.

Keskiaikainen kirkkohan paloi tuhopoltossa ja rakennettiin sittemmin talkoilla uudelleen. Nyt sen alttariseinällä on taiteilija Osmo Rauhalan maalaama kuva peurasta. Kuva viittaa psalmiin 42:

”Niin kuin peura janoissaan etsii vesipuroa, niin minä kaipaen sinua, Jumala.”

Rauhalan maalaamassa kuvassa peura juo vesilähteestä. Se on siis löytänyt vettä. Se ei jäänyt janoiseksi.

Ainoa, mihin psalmin runoilija toivonsa asettaa, on Jumalan odottaminen:

”Miksi olet masentunut, sieluni, miksi olet niin levoton? Odota Jumalaa!”

Muuta ei psalmin kirjoittaja lohdutukseksi itselleen tai meille osaa antaa. Vain: Odota Jumalaa!

Jotenkin on siis niin, että odottamalla, vain odottamalla, ehkä se sitten on sitä ikävöimistä, on lopulta vesilähde luvassa, janoiselle.

Erämaan profeetta -romaanin alussa Paavo on seppä Högmanin luona. Luen otteen kirjasta, seppä puhuu Paavolle:

”Tämä on sellainen asia’, jatkoi hän yhä ja asetteli kirjaa paikoilleen, ’sellainen, etteivät tässä ihmiskeinot auta, ei auta paraskaan parannuksen teko eikä omain voimain ponnistus. Eikä tässä auta rukoukseen, kun siihen pannaan pakkoja ja määriä, vaan tässä on Kristus yksin auttajana syntisellä. Hänellä on sinua varten kaikki, mitä tarvitset. Sinun ei siinä tarvitse epäillä eikä orjailla — ottaa vain se, mitä annetaan, ja kun ei anneta, niin sielun ikävällä odottaa Herran aikaa ja Herran armokatsetta.”

Näistä sepän sanoista löytyy Herran armo, se peurankin löytämä vesilähde: Kristus yksin auttajana syntisellä. Niin helpoksi se kaikki on meille valmistettu, se taipale, että pitää vain ottaa se mikä annetaan, ja jos ei anneta, odottaa. Odottaa Jumalaa, kuten psalminkin kirjoittaja huokaisi. Vaikeaa se kuitenkin on, ja vaikeintahan siinä on yrittää ymmärtää ja todeksi uskoa, ettei tosiaankaan ole mitään, millä ihminen itse pääsisi lähelle Jumalaa tai itsensä pelastaisi, ei edes mestarillisen hienon ja onnistuneen ikävöimisen avulla. On otettava se, mikä annetaan. Ja odotettava vesilähdettä, vaikka sitten taipaleen loppuun saakka.